

www.intervals.org

ENGLISH

Life tracks

When trying to meet artists who hide behind their exhibits while putting everything there for us to see.

Michel Masserey

We create signs and codes for ourselves to try and find an understanding of the person through the thick smoke screen of their works.

And then, every once in a while there is a surprise, someone who presents himself modestly often through the work of other artists. That's how it is with Sigismond de Vajay, a polymorphic visual artist and connoisseur as well as curator.

As an artist he radiates projects: his brainchild Toit du Monde, in Vevey, Switzerland, was a centre of alternative culture dedicated to new forms of artistic expression. Over the past 10 or so years he has organised as many events at festivals as he

has exhibitions, performances, recitals, and unclassifiable and unprecedented events. Creations that literally buzz: interdisciplinary, intergalactic and often surreal. That's because there's a bit of Duchamp about Sigismond de Vajay.

Accordingly, this romantically named Hungarian Argentine uses even the most trivial everyday objects to express the widest range of feelings. Whether using baths, stones or strange pairings, or imagining plaster crows in cages, Sigismond de Vajay explores a continuing obsession with series, with repetition, in effect a taste for variation around a recurring theme. →

Because he is a contemporary narrator or speaker, even a politician of his own ideology.

Agustín Pérez Rubio.

➡ Página 2.

“Distribution Power” underlines some of our global problems in a aesthetic way with a special softness to it, the riot is to be prepared with time and tactic.

➡ Página 4.

ENGLISH

Sculptural sounds. Objectual silences

Words are often dumb, empty of content, or otherwise over saturated and consequently insipid, hollow and containing no meaning that allows them to validate or transmit emotions, actions or desires?

Agustín Pérez Rubio

There is an increasingly strong tendency in contemporary art work for disciplines to merge; for different media to be crossed to serve a common denominator; the expression of the artist and the easy, manageable and loquacious reception of the public who see, listen to or feel the work. Contemporary art has widened its scope in its inclusion of proposals that mix together different disciplines, often creating new ones as a result, or using them together to further the end result.

The fact that the idea of sound - not as music, but insofar as it is a part of technological development - is taking over a large part of museums, galleries and all types of artistic events, is due to the fact that artists are not such mute, closed and introverted individuals anymore; their work includes an ever stronger discourse, a narrative, which reaches the public clearly, strongly and forcefully. They will often use visual metaphors full of abject, corrosive or hurtful images, but in many cases now, the work reaches us just before we get to it, as its sounds - its words, the whispers that at other times are a form of alert - let us know what we are about to see.

Often, within the immense, invisible field of sound, words are an affirmation that one feels oneself to be human, an understanding of the essence of language among human beings. But words are often dumb, empty of content, or otherwise oversaturated and consequently insipid, hollow and containing no meaning that allows them to validate or transmit emotions, actions or desires - although, as in music, silence is as important in a pentagram as a note. Within this conceptual framework in which the objectual and the intangible cross over, where instruments and words find each other, where silence and sound play at creating new symbioses, is where Sigismond de Vajay finds the ideal way and form in which to say, to express himself, although not always to tell.

In many of his works and throughout his career, de Vajay has worked knowledgeably to create subtle, visual poems full of poetic. His piece *Silent Tales*, 1998 - two pieces of sculpture in plaster and wax which simulate megaphones or loudspeakers - creates a whole in

which there is a complete dialogue in the widest sense of the word. These loudspeakers, these beings, are mute, they tell a tale; listening to each other, as a parent would a child, telling a story that our ears can't hear but we can; the piece plays subtly to evoke, as I say, the dialogues parents and children have, the stories our elders tell us - those pieces of advice so seldom heard.

Little by little, de Vajay is following his line of working with the mute word. Playing poetic games between seeing, saying and hearing. In such a way, his piece *Discussion II*, 1998 refers to all of these things. An old amplifier on a ladder; no sound, no word reaches our ears, but we know all too well who is up there.

The speaker is no longer a story-teller, a parent or member of the family, but instead has become a character who makes him or herself heard, is an orator, defends him/herself as a worker, politician or citizen, etc. This piece has a sort of patina of time over it, as there are references to be found in it to all kinds of appeals, complaints or calls to action such as those made by the first trade unionists or workers' federations, etc. The same idea, though with the terms inverted, that is, placing the importance on the listening crowd rather than on what is being expressed, is given form by de Vajay in *Listening Crowd*, 1998, which consists of a wax sculpture-loudspeaker in front of a framed copy of a

black and white photo by Weegee, showing a crowd looking towards the photographer, in this case the speaker. Here, the artist is playing with the role of the other artist whose photograph has subtly been stolen from him. The artist here is not just focusing: people are looking at him not only because of the tools he is using, but also because he is expressing, because he says, because he is a contemporary narrator or speaker, even a politician of his own ideology. Although, as we will see, de Vajay also uses the idea of the politician, the producer of discourse and the orator in an ironic way as a popular hero in *Protected Hero*, 2002 where, at the top of a high ladder which places him at a further,

1] **Captured Catastrophy.** 2004. Various Sizes

2] **Protected Hero.** 1998-2005. (detail) Ladder, horn, umbrella, sound System.

3] **Protected Hero.** 1998. Print on paper, sketch.

more untouchable distance from the masses, the public or ourselves, is a loudspeaker covered by an umbrella which appears to be protecting it from the rain. The loudspeaker emits words and speeches made by countless famous politicians from contemporary history, from Fidel Castro to Ché Guevara, from De Gaulle to Mitterand to Guigliani, etc. Symbiosis, together with the mistakes we make as onlookers, due precisely to our position within a situation of pre-established power, allow us to remember the mesh, the strategies of politics and with it, both how beneficial and how corrosive the word can be. Words can also falsify, become a deafening murmur, a hypothetically visionary juggling

act, as in de Vajay's installation *Life, Past, Present, Future*, 1999. This piece includes seven loudspeakers on tripods, placed so that the viewer can walk through the space and move closer to hear what each of them is saying. As we walk into the space, the mass of deafening sound merges thickly making it impossible for us to clearly hear what is being told by each individual speaker. After walking around and listening to each one, we see that there are seven distinct voices with different accents pertaining to different races or cultures, talking to us of somebody's past, present and future. We then become aware that the artist has placed himself in first person as a guinea pig for the experiment and has been to see different fortunetellers, astrologers and palmreaders and asked them to tell him about himself. The sensation the installation gives us once presented is of a confession Tower of Babel, and also of saturation, perhaps, of the truth and falseness of the word and fortunetelling; however, once again the idea of the storyteller comes through in a professional-contemporary version, the figure of the teller of tales that has existed since ancient times.

Sigismond de Vajay has also worked on poems in sculpture-sound. Games that meet halfway between mystery, surrealism and action. In his piece *Travels*, 1999, doubt and mystery await us: a loudspeaker in a wheelbarrow emits a suspicious sound somewhere between the steps of a person in the snow, the sound of a digestive process, or a body being dragged along the ground. This sound speaks of an action possibly carried out with the very object we are looking at, or perhaps not. Whatever it might have been, the dichotomy established, the syntax between elements, brings us to a mysterious poetics where the traveller still has a way to go and adventures to live through. In another one of his pieces *Fire Swing*, 1999, the syntax of surrealism plays an important part, combining the red swing, the loudspeaker and the infernal, almost deafening sound of a siren ringing out. The clear dichotomy between a subtle, childish and playful object like a swing and the abruptness of the siren creates a danger that reminds us that danger and alarm are everywhere.

Lastly, and not far off from these sounds, these games between dumbness and invisibility, can be found one of de Vajay's most recent pieces or installations, *The unperfect*, 2002-03. This work is constructed as an enormous cage more than five metres high by three and a half metres wide, which one can walk into. In this simple structure three loudspeakers have been installed through which we can hear a soundtrack crafted by the British artist-musician Scanner specifically for de Vajay's installation. It uses recordings of birdsong and the wings of pigeons to create an atmosphere through which a repetitive melody appears creating a mysterious tension, unexplained and uneasy.

This visual poem, which works between sound and spatial codes, explores a sense of absence, and at the same time celebrates the presence of sound as an important part of this young artist's career. →

Nomadic Glimpses. The Glimpses of thousands unknown ones at other thousands is a fascinating thing. Nomadic Glimpses is made of bits of observers observed, moments borrowed from the history of cinema and redistributed so that it tells another story to the new observer.

This video installation imitates the structure of a watchtower: three monitors, on top of one another, are installed on a stainless steel framework reaching five metres in height. The piece quietly reflects the permanent surveillance of first world populations.

1] **Nomadic Glimpses.** Argentina. 2004. 2 min. 42 coul. and b. & w. stereo. no dialogue. Sound by Jorge Haro.

"Un ou plusieurs Loups..." 2004. Chromed Metal 350 cm x 70 cm x 80 cm.

un politicien, comme un citoyen, etc. Cette oeuvre est couverte par une sorte de patine du temps puisqu'on peut constater toutes sortes de réclamations, de soulèvements ou d'appels à la révolte comme le faisaient les premiers syndicalistes ou les fédérations de travailleurs, etc. La même idée justement en inversant les termes, c'est à dire en situant au premier plan non pas tant ce que la foule exprime que ce qu'elle écoute, de Vajay la concrétise dans *Listening Crowded* -1998- une pièce constituée par une sculpture-porte-voix en cire en vis à vis de la copie encadrée d'une photo noir et blanc de Weegee, où on voit une foule sur la plage tournée vers le photographe, en l'occurrence vers l'orateur. Ici l'artiste joue le rôle de l'autre artiste auquel il a subtilisé la photo. C'est ainsi que l'artiste - qui non seulement centre son objectif n'est pas tant regardé par les gens pour ses ustensils que pour ce qu'il exprime, pour ce qu'il dit, parceque c'est un orateur ou un narrateur contemporain, peut être bien même un politicien de sa propre idéologie. Toutefois nous constaterons que de Vajay raille l'idée du politicien, du discoureur et de l'orateur comme héros de masses dans *Protected Hero* -2002- où, au dessus d'une haute échelle qui le rend encore plus hautain et inaccessible à la masse, au public et à nous mêmes, il y a un porte-voix couvert par un parapluie, comme si celui-ci l'abritait de la pluie. Du porte-voix s'élevent des mots, et des discours de beaucoup d'hommes d'état célèbres de l'histoire contemporaine, de Fidel Castro à El Ché, de Mitterand à Charles de Gaulle ou Gulliani. La symbiose et le regard équivoque que nous pouvons justement porter de par la situation de pouvoir préalable nous rappellent les trames, les stratégies de la politique, et du même coup l'efficacité et la corrosion de la parole.

parlent du passé, du présent et de l'avenir de quelqu'un. Nous comprenons immédiatement que l'artiste s'est placé à la première personne, à la manière d'un cobaye pour cet expérience, car il a rendu visite à des futurologues, des astrologues et des quiromanciennes pour qu'elles lui disent quelque chose sur lui même. L'impression que nous donne l'installation est d'une confession absolue de tour de babel et de saturation, peut être bien aussi celle de la véracité et de la fausseté de la parole et de la voyance, tout en faisant ressortir à nouveau l'idée du conteur en version professionnelle-contemporaine, une image de la narratrice de contes qui existe depuis l'antiquité.

D'autre part, Sigismond de Vajay a aussi travaillé des poèmes sculpturaux-sonores proprement dits. Des jeux à cheval sur le mystère, le surréalisme et l'action. Dans sa pièce *Travels* -1999- c'est le doute et le mystère qui nous reçoivent dans une brouette où un porte-voix installé dedans émet un bruit suspect, soit celui des pas de quelqu'un sur de la neige, soit celui de la digestion, soit celui d'un corps traîné au sol. Ce bruit nous révèle une action qui peut être réalisée par l'objet que nous voyons, ou peut être bien pas. De toute façon la dichotomie qui s'établit, la syntaxe entre les éléments nous rapproche d'une poésie mystérieuse où le voyageur a encore un chemin à parcourir et des aventures à entreprendre. Dans *Fire Swing* -1999- aussi, la syntaxe surréaliste joue un rôle important, au moyen de la balançoire rouge, du porte-voix et de ce bruit infernal de sirène que nous écoutons et qui rendent notre ouïe presque sourd. La nette dichotomie entre un objet subtil, enfantin et ludique et le tocsin brutal, crée une oeuvre qui nous rappelle que le danger et l'alerte se trouvent partout.

Enfin, rapproché de ces sons, de ces jeux entre le mutisme et l'invisibilité se trouve une des pièces ou installations récentes de de Vajay intitulée *The Unperfect* -2002-. Elle comprend une énorme cage de plus de cinq mètres de hauteur sur trois de largeur, où nous pouvons accéder. Dans cette structure dépouillée on a installé 3 mégaphones qui nous permettent d'écouter une bande sonore spécialement réalisée par le musicien et artiste britannique Scanner pour cette oeuvre de de Vajay. On y écoute des battements subtils du plumage d'oiseaux, comme des corbeaux, des pigeons, etc. qui se fondent en une mélodie répétitive sous forme de "loop" qui concentre le mystère et une certaine tension, sans que l'on sache exactement de quoi il s'agit. Ainsi ce poème visuel qui s'établit entre le son et les codes spaciaux renvoient à nouveau à ces jeux de l'absence, et à la présence sonore comme un élément important dans la carrière de ce jeune artiste. →

FRANÇAIS

Sons sculpturaux. Silences objectaux

Il est de plus en plus fréquent, dans la sphère de la pratique artistique contemporaine, que les disciplines s'estompent, que les métissages des divers moyens deviennent plus évidents...

Pour favoriser un commun dénominateur: l'expression de l'artiste et une réception du public facile, maniable et loquace. Un public qui la voit, l'écoute ou la palpe. C'est ainsi que le nouvel horizon plastic actuel s'est élargi dans tous les domaines qui ont un rapport avec les paris et les propositions artistiques qui associent des disciplines diverses, soit pour en créer de nouvelles, soit pour se soutenir au profit du résultat obtenu.

Si l'idée du son, pas autant comme musique en soi, mais comme une partie de ce qu'est le développement technologique qui est arrivé à prendre une large place dans les musées, les galeries et les événements artistiques de toute sorte, c'est grâce au fait que, plus assidûment, les artistes ne sont plus des êtres muets, renfermés et songeurs. Loin de là, leurs créations de plus en plus vigoureuses ont un discours,

une narration qui parviennent au public d'une façon claire, puissante, parfois même percutante. Dans bien des cas, ils utilisent des métaphores visuelles pleines d'images abjectes, caustiques ou blessantes et bien souvent l'oeuvre nous parvient avant même qu'on soit devant elle étant donné que ses sons, ses mots, ses murmures nous mettent en état d'alerte, nous préviennent d'avance ce qu'on va voir.

Dans l'immense et invisible domaine des sons, la parole constitue fréquemment l'auto affirmation de l'homme pour sentir son appartenance à l'espèce humaine, de comprendre l'essence du langage entre les hommes. Mais, tout aussi bien, la parole peut être muette, vide de son contenu ou bien sursaturée, par conséquent insipide, creuse, déliée du sens qui la rend valable et qui transmet des émotions, des actions et des desirs, même si comme dans la musique, sur la

portée de la partition, le silence est tout aussi important qu'une note. Dans ce cadre conceptuel où l'objectal et l'intangible se tiennent par la main, où les instruments et les mots se rencontrent, où les silences et le son jouent à créer de nouvelles symbioses, c'est là que Sigismond de Vajay trouve les moyens et les formes justes pour dire, pour s'exprimer, quoiqu'il ne raconte pas toujours.

Dans beaucoup de ses travaux, et tout au long de sa carrière artistique, de Vajay a su travailler pour créer dans plusieurs de ses oeuvres des poèmes visuels subtils, emplis de poésie. Ainsi son oeuvre *Silent Tales* -1998- composé de deux pièces sculpturales en plâtre et cire qui simulent des mégaphones ou des porte-voix forment entre eux un dialogue parfait, dans le sens le plus large du terme. Quoiqu'il en soit ces porte-voix, ces êtres qui sont muets, racontent quelque

chose, ils s'écoutent l'un l'autre, en quelque sorte comme un père qui conte à son fils une histoire qui est devenue muette à notre ouïe mais pas à nous mêmes car le jeu délicat qui s'établit évoque, comme je le signalais, ces entretiens de parents à enfants, ces narrations de contes que nous faisions nos aînés, ces conseils si fréquemment oubliés Petit à petit, de Vajay continue de travailler dans le sens de la parole muette. De faire des jeux poétiques sur le voir, le dire et l'écouter. De cette manière *Discussion II* -1998- nous renvoie à tout cela. Un vieil amplificateur de voix posé sur une échelle; aucun bruit, aucune parole qui parvienne à notre ouïe, cependant nous entendons qui se trouve là haut. Ce n'est plus un conteur qui parle maintenant, ou un père ou un familier, à présent c'est un personnage qui joue à se faire entendre, à être un orateur, à se défendre comme un travailleur, comme

4000-1930
gratis
girl chat
encuentros en linea

GAYPHONE
55-54-54-54
★★★★★
HACE CONTACTO HOY

gratis
ADULTOS

4000-1930

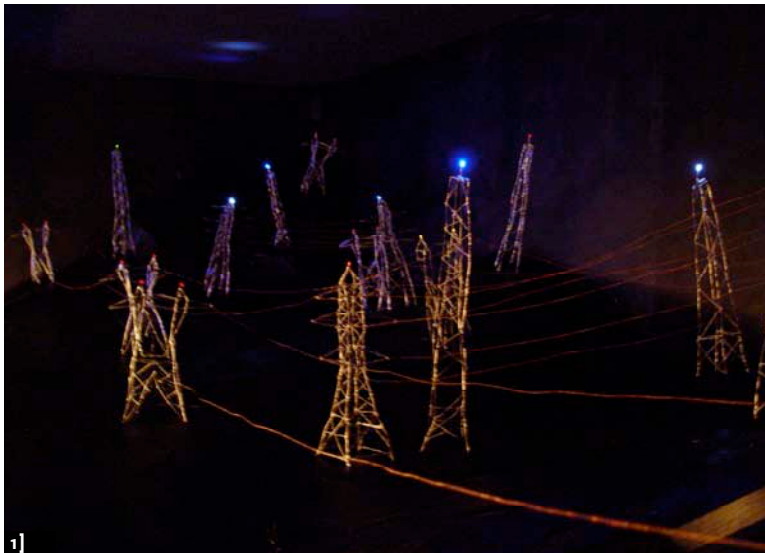
20.000
femmes
20000 FEMMES POUR RÉPONDRE À L'ACCOUSSEMENT DE LA DEMANDE APPEL MOI !

I will be yours at the World Cup

abuse me!
4000-1930

Studies for Etchings. 1998, various drawings, charcoal on paper. This series of sketches were made in preparation for a final lithographed edition titled "Extention". de Vajay has long used the image of a ladder in his iconographic vocabulary, exploring various meanings that lend themselves to this banal object. It appears in many guises throughout drawings, installations, and prints.

ESPAÑOL

Sonidos esculturales. Silencios objetuales

Cada vez más es habitual dentro del panorama de la práctica artística contemporánea el que las disciplinas de diluyan, el que los mestizajes entre los diversos medios se hagan más patentes, en beneficio de un común denominador: la expresión del artista y la fácil, manejable y locuaz recepción por parte del público...

Que la visión, la escucha o la palpa. De esta manera el nuevo panorama contemporáneo se ha visto agrandado en todo aquello que tiene que ver con apuestas y propuestas artísticas que mezclan diversas disciplinas entre sí, para muchas veces crear unas nuevas, o bien para apoyarse en beneficio del resultado obtenido.

Si bien es cierto que la idea de sonido, no tanto como música en sí, sino como parte de lo que es el desarrollo tecnológico, ha venido a ocupar grandes parcelas en los museos, galerías y eventos artísticos de toda clase, ello se debe a que con mayor asiduidad los artistas no son seres mudos, cerrados, y ensimismados, sino que sus creaciones, cada vez con mayor fuerza, tienen un discurso, una narrativa, de forma clara, potente y a veces impactante en su manera de llegar al público. En muchas ocasiones utilizan metáforas visuales llenas de abyectas, corrosivas, o hirientes imágenes, pero en muchos otros casos la obra llega a nosotros justo antes de que estemos casi frente a ella, ya

que sus sonidos, sus palabras, los susurros en otras ocasiones nos ponen en alerta, nos avisan de antemano para aquello que vamos a ver.

Dentro del inmenso e invisible campo de los sonidos, en muchos casos la palabra es una autoafirmación del sentirse humano, de comprender la esencia del lenguaje entre los hombres. Pero en muchos casos la palabra es muda, vacía de contenido, o bien sobresaturada, y por ende, insípida, hueca y sin su significado que la hace valedora y trasmisora de emociones, acciones y deseos, aunque al igual que en música, sobre el pentagrama es tan importante un silencio como una nota. En este marco conceptual donde lo objetual y lo intangible se dan la mano, donde los instrumentos y las palabras se encuentran, donde el silencio y el sonido juegan a crear nuevas simbiosis, es donde Sigismond de Vajay encuentra la manera y forma idóneas para decir, para expresarse, que no siempre para contar.

En muchos de sus trabajos, y a lo largo de su trayectoria, de Vajay ha sabido trabajar para

crear en varias de sus obras unos poemas visuales sutiles y llenos de poética. Así su pieza *Silent Tales*, 1998 compuesta por dos piezas escultóricas en yeso y cera, que simulan ser unos megáfonos o altavoces, forman en conjunto un completo diálogo, en el más amplio sentido de la palabra. De todos modos estos altavoces, estos seres, están mudos, cuentan algo, se escuchan el uno al otro, casi como un padre a un hijo, narra una historia que ha quedado muda para nuestros oídos pero no para nosotros, ya que el juego sutil que se establece evoca a esos diálogos, como comentaba, de padres a hijos, a esas narraciones de cuentos que nos hacían los mayores, a esos consejos tantas veces no escuchados.

Poco a poco de Vajay sigue en su línea de trabajar con la palabra muda. De hacer juegos poéticos entre el ver, el decir y el escuchar. De esta manera, su pieza *Discusión II*, 1998 remite a todo ello. Un viejo amplificador de voz puesto encima de una escalera; ningún sonido, ninguna palabra que llega a nuestros oídos, pero oímos sobradamente quien está allí arriba.

Ahora el que habla ya no es un cuenta-cuentos, un padre o un familiar, ahora el personaje juega a hacerse oír, a ser un orador, a defenderse como trabajador, como político como ciudadano, etc. Esta pieza tiene una especie de patina del tiempo, ya que en ella podemos ver referencias de cualquier tipo de reclamo, de sublevación o de llamamiento como harían los primeros sindicalistas o federaciones de trabajadores, etc. La misma idea justamente invirtiendo los términos, es decir dándole la importancia a la multitud que escucha, que no tanto a aquello que se expresa, lo plasma de Vajay en *Listening Crowd*, 1998 una pieza compuesta por una escultura-altavoz de cera, enfrente de una copia enmarcada de una fotografía en blanco y negro de Weegee, donde se ve a una multitud en la playa que mira hacia el fotógrafo, en este caso hacia el orador. Aquí el artista juega con el papel y el rol del otro artista al que sutilmente le ha robado la fotografía. Así el artista no solo enfoca, no le mira la gente solo por sus utensilios, sino porque expresa, porque dice, por-

que es un orador o narrador contemporáneos, y hasta político de su propia ideología. Aunque como veremos de Vajay también ironiza con la idea del político, del discursista y orador como héroe de masas en *Protected Hero*, 2002 donde encima de una larga escalera que le hace aún más altivo, más lejano e inalcanzable para la masa, para el público, para nosotros mismos, se encuentra un altavoz cubierto por un paraguas como si estuviera resguardándolo de la lluvia. Del altavoz salen las palabras y discursos de infinidad de políticos famosos de la historia contemporánea, desde Fidel Castro a El Ché, de Miterrand a Charles de Gaulle o Giulliani, etc. La simbiosis y la equívoca mirada que podemos tener justamente por la situación de poder preestablecida nos hace recordar los entramados, las estrategias de la política y a su vez lo beneficiosa y a la vez corrosiva que puede ser la palabra. Del mismo modo, la palabra se puede convertir en falsedad, en un murmullo ensordecedor, en un juego de malabarismos hipotéticamente visionarios como vemos en la

instalación que de Vajay realiza en *Life, Past, Present, Future*, 1999. Una obra que cuenta con siete altavoces sobre tripodes, organizados de forma espacial para que el espectador pueda deambular por dicho espacio y acercar sus oídos para escuchar con mayor claridad que dice cada uno de ellos. Puesto que al entrar al recinto la masa de sonido es difusa, espesa, ensordecedora y no llegamos a escuchar nitidamente que cuentan cada altavoz individualizadamente. Mas tarde con el paseo y escucha de cada uno, observamos que se trata de siete diferentes voces con diversos acentos, debido a la raza o cultura, que nos están hablando sobre el pasado, el presente y el futuro de alguien. En seguida comprendemos que el artista se ha puesto en primera persona, a modo de conejito de indias para este experimento, ya que ha visitado a diversas futurólogas, astrólogas, y quiromantes para que le dijese algo sobre sí mismo. La sensación que nos da la instalación una vez presentada es de absoluta confesión de torre de babel y de saturación, quizá también sobre la veracidad y la falsedad de la palabra y la videncia, pero también de nuevo sale a relucir la idea del cuenta-cuentos en versión profesional-contemporánea, una figura la de la narradora de historias que ha existido desde la antigüedad.

Sigismond de Vajay por otra parte ha trabajado también poemas escultóricos-sonoros propiamente dichos. Juegos a medio caballo entre el misterio, el surrealismo y la acción. En su pieza *Travels*, 1999 la duda y el misterio nos recibe en una carretilla donde un altavoz instalado en medio, emite un sonido sospechoso, a caballo entre las pisadas de una persona por la nieve, un sonido de digestión, o el de un cuerpo arrastrado por la tierra. Este sonido nos habla de una acción realizada quizá con el propio objeto que estamos

viendo, quizá no. De todos modos la dicotomía que se establece, la sintaxis entre elementos nos acerca a una poética misteriosa donde el viajero tiene un camino y aventuras por recorrer. También en otra de sus piezas *Fire Swing*, 1999, la sintaxis surrealista juega un papel importante, entre el columpio rojo, el altavoz, y ese sonido infernal de sirena que escuchamos casi ensordeciendo nuestros oídos. La clara dicotomía entre un objeto sutil, infantil y lúdico con el columpio y la abrupta sirena, crea una pieza donde nos recuerda que el peligro y la alerta esta en todos partes.

Por último, cercano a estos sonidos, a estos juegos entre el mutismo o la invisibilidad se encuentra una de las piezas o instalaciones recientes de de Vajay titulada *The unperfect*, 2002/03. Esta se compone de una enorme jaula de mas de cinco metros de alto y tres y medio de ancho, donde podemos acceder a su interior. En esta sencilla estructura se han instalado tres altavoces donde podemos escuchar una banda sonora, que ha sido realizada por el músico y artista británico Scanner a propósito para la instalación de de Vajay. En ella se escucha un sutil aleteo del plumaje y sonidos de pájaros como palomas, etc., que se une a una melodía repetitiva que en forma de loop va concentrando misterio y cierta tensión, sin poder ver realmente de lo que se trata. Así este poema visual que se establece entre el sonido y los códigos espaciales remiten de nuevo a estos juegos de la ausencia, y a la presencia sonora como parte importante en la carrera de este joven artista. →

1] Distribution Power-Tower system n°1. 2003. Mixed Media Installation, cardboard, tape, asphalt, wire, electronics and sound system.

2] Captured Catastrophy. 2004. Various sizes.

MAYAR

Szobrok csengése. Tárgyak csendje

A jelenkori művészi gyakorlatban egyre gyakoribb a művészeti ágak egybeolvadása, a különböző közegek keveredése egyre erősebb, egy közös nevező: a művészi kifejezés, valamint a szemlélő, hallgató illetve tapintó közönség egyszerű, kezelhető és ékesszóló befogadásának segítése érdekében.

Így az új kortárs panoráma kibővült mindazon művészi versengésekkel és javaslatokkal melyek különböző művészetekegymás között kevernek, hogy ezáltal, gyakran, újakat hozzanak létre, vagy pedig, hogy támaszt leljenek a kívánt eredmény elérésében.

Kétségtelen, hogy a hang fogalma, nem annyira mint zene önmagában, hanem mint a technológiai fejlődés része, a múzeumokban, galériákban és mindenféle művészi megnyilvánulásban széles területeket hódított, és ez a jelenség egyre inkább annak köszönhető, hogy a művészek általában nem néma, zárkózott és maguknakvaló lények, és alkotásainak, egyre nyilvánvalóbb módon, diszkurzusuk van, narratív fonaluk, mely világos, erőteljes, és gyakran sokkoló módon érzékelik a közönséghez. Számtalan esetben visszatartó, gúnyos, sértő képekkel teli vizuális metaforákat alkalmaznak, de előfordul az is, hogy az alkotás azelőtt ér hozzánk, hogy szembenálljunk vele, mivel hangjai, szavai, máskor suttogásai, már riasztanak, előzetesen felkészítenek arra, amit látni fogunk.

A hangok kiterjedt és láthatatlan mezejében a szó gyakran csak az emberi öntudat kinyilatkoztatása, az emberek által használt közlési mód lényegének megértése. Ám sok esetben a szó néma, tartalom nélküli vagy éppen túltelített, és következképp izetlen, üres; jelenlététől, mely érvényesíti és amely által érzelmeket, cselekvéseket és vágyakat közvetít, megfosztották, bár úgy, mint a zenében, a pentagramban a csend éppoly fontos akár egy hangjeggyel. Ebben a fogalmi keretben, melyben a tárgyi és a megfoghatatlan üdvözlök egymást, ahol az eszközök és a szavak találkoznak, ahol a csend és a hang játszanak új szimbiózist hozva létre, itt találja meg Sigismund de Vajay a megfelelő módot és formát ahhoz, hogy szóljon, kifejezze magát, és esetleg meséljen.

Számos művében és egész pályája során, de Vajay tudott úgy dolgozni, hogy kifinomult

vizuális és lírai töltés? költeményeket hozzon létre. Ilyen a *Silent Tales*, 1998 című alkotása, mely két, gipsz és viasz szoborból áll, két megafont vagy hangosbemorndót sejtet - egy-ütt egy teljes párbeszédet alkotnak, a szó legtágabb értelmében. Ezek a hangosbemorndók, ezek a lények némák, de mesélnek valamit - hallgatják egymást, majd nem, mint egy apa a fiát, - egy történetet, amely néma a hallásunk számára de nem számunkra, lévén, hogy a rejtett játék ezt a párbeszédet juttatja eszünkbe, ahogyan említettem, a szülők mesélését, azokat a tanácsokat, amelyeket sokszor nem hallgatunk meg.

De Vajay továbbra is a néma szó egyre tökéletesebb megmunkálója. Költsői játékokat alkot a látás, a szólás és a hallgatás felcserélése által. *Discusión II*, 1998 elnevezésű munkája minde erre utal. Egy régi hangerősítő

Tranzit Foundation. 2002. (synagogue), Cluj, Romania. Site specific Installation. 100 Raven Sculptures, plaster and polyester.

egy létra tetején; semmilyen hang, egy szó sem jut el fülünkhöz, mégis halljuk azt, aki ott fenn áll. Ezúttal a beszélő nem mesemondó, apa, vagy valaki a családból, a szereplő játéka itt az, hogy hallassa a hangját, szónokot játszik, munkásként, politikusként vagy állampolgárként kiáll a jogaiért. Ez az alkotás mondhatni patinás, hisz benne utalást fedezhetünk fel a mindenkor ellenkezésre, felkelésre vagy összehívásra, úgy, ahogyan az első szakaszvezető tagok vagy munkásszövetség cselekedtek. Ugyanazt a megmunkálást a fogalmak felcserélésével, vagyis a hallgatóközönség kiemelésével, nem kimondottan a mondanivalóra irányítva a figyelmet, formázza a *Listening Crowd*, 1998, hangosbemorndó-szobor viaszból, mely szembenáll egy fekete-fehér fényképpel ellátott Wee-

gee másolattal, amelyen egy nagy tömeg látható a tengerparton. A tömeg a fényképszt nézi, vagyis, a mi esetünkben, a szónokot. Itt a művész a másik művész szerepével és közönségével játszik, akinek fényképét észrevétlenül kisajátította. Ezáltal a művész nem csupán kiemeli, figyeli a tömeget saját eszközeivel, hanem közöl is, beszél, kortárs szónokként és mesélőként, sot, saját ideológiájának politikusként. Ámbár, amint látni fogjuk, de Vajay kigúnyolja a beszédet tartó, szónokoló politikusképét, mint a tömeg hőstét a *Protected Hero*, 2002 című munkájában, ahol egy hosszú létra tetején, amely még magasabbra emeli, ezáltal még távolabbvá és elérhetetlenebbé válik a tömeg számára, a közönség, önmagunk számára - egy esernyővel takart hangosbemorndó áll, mintha az esőtől

védené. A hangosbemorndóból híres jelenkori politikusok szavai, végtelen szónoklatai ömlenek. Fidel Castro-tól Chè Guevara-ig, Mitterrand-tól Charles de Gaulle-ig vagy Giulliani-ig, stb. Ez a szimbiózis és a megévesztő kép, melyet az előre megtervezett hatalom teremt, a cselszövésre, politikai stratégiákra emlékeztet és egyben a szó jótékony és ugyanakkor gúnyolódó erejére. Ugyanúgy a szó átváltozhat képmutatásá, fülstüketítő gagyogássá, demagóg, feltételezeten látnoki szónoklat játékvá ahogyan de Vajay *Li fe, Past, Present, Future*, 1999 installációjában láthatjuk. A mű hét hangosbemorndót sorakoztat fel, háromlábú állványokon, térbeli elhelyezésük olyan, hogy a néző kedvére sétálhat e térben, hogy közelről, világosan hallhassa mindegyiket külön-külön. Belépéskor, a

teremben a hangáradat zavaros és sűrű, fülstüketítő, az egyes hangosbemorndók hangja külön nem érhető. A későbbi séta során, mindegyiket külön hallgatva, megfigyelhetjük, hogy hét különböző hangról van szó, kiejtésük változó, fajuknak és kultúrájuknak köszönhetően, és valaki múltjáról, jelenéről és jövőjéről beszélnek. Azonnal megértjük, hogy a művész saját magát helyezte első személybe, mint kísérleti nyúl ehhez a próbálkozáshoz, mivel jövődómorndókat, asztrológusokat és tenyérjóslokat kérdezett meg, hogy mondjanak valamit róla. A leírt felállítás teljes Babel torony érzetét kelti bennünk, telítettséget, talán a szó és látszat igaz és hamis voltát váltakoztatva, újból a mesemondó fogalmát idézi jelenkori szakértő változatban, egy olyan mesélő alakját, mely ősidőktől fogva létezett.

Ugyanakkor Sigismund de Vajay kimondottan szoborszerző-zengő költeményeket is alkotott, a rejtély, szürrealizmus és cselekvés határán. *Travel*, 1999 című munkájában a kétséggel és rejtéllyel állít szembe: egy talicska közepére szerelt hangosbemorndó kétes neszeket hallat, talán valaki léptei a hóban, emésztés zöreje, egy, a földről felrántott test hangja. Ezek a hangok olyan cselekvést sugallnak, melynek tárgyát látjuk mintha, de lehet, hogy mégsem. A létrehozott felosztás, az egyes elemek összefonása, szintaxisa, egy olyan tüneményes poétikát tárnak fel, melyben az utazóra még sok járatlan ösvény és nemlátott kaland vár. *Fire Swing*, 1999 művében a szürrealista szintaxis fontos szerepet játszik a felállításban - egy piros bölcso, a hangosbemorndó és egy pokoli szirénázó hang, mely szinte megsüketíti. A nyilvánvaló ellentét egy könnyű, gyermeki és játékos tárgy, a bölcso és a meredek sziréna között olyan művet hoz létre, mely arra figyelmeztet, hogy a veszély és a riasztás mindenhol leselkedhet.

Legutóbb ezekhez a csengésekhez, a némaság és láthatatlanság játékaéhoz kapcsolódik de Vajay egyik újkeletű installációja, *The unperfect*, 2002-03. Ez a munka egy óriási, több, mint öt méternyi magas és három méter széles ketrecből áll, melynek belsőjébe be lehet lépni. Ebben az egyszerű szerkezetben három hangosbemorndó van felszerelve, melyek egy hangszalagot közvetítenek, a brit Scanner zenész és művész alkotását, melyet kifejezeten de Vajay installációjához alkotott. Madárdalok és galambszárny csattogások felvételeinek a felhasználásával olyan ismétlődő dallamot szerzett, mely titokzatos feszültséget szít, ami megmagyarázhatatlan és nyugtalanító. E hang és térbeli kódok között létrejövő vizuális költemény egyfajta hiányérzetet kutat, ugyanakkor pedig a hang jelenlétét hangsúlyozza, mely fontos összetevője a fiatal művész pályájának. →

biografía: Sigismond de Vajay

born in Paris, France, 1972, son of a Hungarian father and Argentinean mother. He has lived in Paris, Vevey (Switzerland), New York, Prague and Barcelona. Currently he is working between Barcelona and Vevey, where he develops personal and group projects, often in collaboration with institutions and cultural festivals in various countries.

* He has taken part in numerous group exhibitions since 1991, developing multiple personal art projects, typically in an installation format.

* In 2002 he published a book about contemporary culture ("Toit du Monde" Lars Müller Publishing), as well as presenting his installation "Among Them" at five former religious sites in Slovakia, Romania, Slovenia, Switzerland, and Germany.

* In 2003 he started a multidisciplinary project dealing with the aesthetics of power and its consequences, finding form in varied media such as video, drawing, installation, sculpture and multiples.

* Since 2004, de Vajay has been the director of the Kultur Büro Barcelona, an artist-run center bringing such artists as Carlos Amorales, Hassan Khan, Fabrice Gygi, and Christoph Büchel to a wider Spanish audience.

* Throughout his professional career, de Vajay has also realized various personal projects in collaboration with electronic music composers such as Terre Thaemlitz (JAP), Scanner (UK), and Jorge Haro (RA).

Visit www.intervals.org for more detailed information.

Michel Masserey, Swiss contemporary music journalist. He has worked for Vibrations magazine and the newspaper Le Temps, and is currently working for national Swiss radio, RSR La Première and Party News magazine.

Agustín Pérez Rubio, Spanish art historian and curator. Since 2004 he has served as Chief Curator of the MUSAC (Contemporary Art Museum; Leon, Spain). He has worked on several international projects and writes for many art magazines worldwide.

Life Tracks

A passion that reveals, in part, another facet of this artist. Visual artist but also musician, he has manipulated mini-discs, microphones and audio samples for almost 10 years.

Michel Masserey

A passion that reveals, in part, another facet of this artist. Visual artist but also musician, he has manipulated mini-discs, microphones and audio samples for almost 10 years.

Organiser of the first experimental electronic performances in French-speaking Switzerland, Sigismond de Vajay has created and developed his own programme: ISOP (Illegal Sound Orchestration Project). Run in collaboration with three partners, ISOP has been showcased at various festivals, offering audiences the experience of an unprecedented dialogue between several mini-discs using audio clips taken at random from live improvisations by musicians.

Playing on context, on differing artistic languages, Sigismond de Vajay tracks artistic emotions in streets, woods or even his own stairwell. A crutch found in his flat coupled with a plunger becomes a bastardised and surreal object. Moulting and displacement are also central themes in this artist's work. Three metre Bone Bags, cages as big as cabins, giant candles, and imposing and menacing ravens, all reflect at first sight a boundless and inhuman universe. In their fragile enormity these banal objects speak of the ambiguous rapport between Man and Nature. A Nature that has been pushed back by Man beyond the city walls, and which, in the works of Sigismond de Vajay, is expressed through raucous and resounding croaks.

À force de rencontrer des artistes en représentation, soucieux de ne rien dire d'eux, de ne rien révéler tout en se mettant savamment en scène, on en vient à se construire soi-même un système de décodage, afin de dépister à travers l'épais écran de fumée un signe, une trace de vie.

Et puis, parfois, c'est la surprise, celle de quelqu'un qui s'offre modestement, souvent à travers le travail d'autres artistes. Ainsi de Sigismond de Vajay, plasticien polymorphe et gourmand ainsi que curateur. L'artiste multiplie les projets: il fut l'Initiateur et le responsable du Toit du Monde, centre culturel alternatif basé à Vevey (Suisse) dédié aux nouvelles cultures. Parallèlement, il organise depuis un peu plus dix ans tant dans le cadre de festivals que d'événements ponctuels des expositions, des performances, des concerts et

des événements inédits et inclassables. Des créations volontiers bourdonnantes, interdisciplinaires, intergalactiques et souvent surréalistes. C'est qu'il y a du Duchamp chez Sigismond de Vajay. Dans cette manière qu'a cet Hongro-Argentin au nom romanesque de manier les objets de la vie de tous les jours, de partir du trivial pour exprimer les sentiments les plus divers.

Qu'il détourne des baignoires, des pierres ou d'étranges jumelles, qu'il imagine des volières de corbeaux de plâtre, Sigismond de Vajay explore cette même obsession de la série, de la répétition, ce goût pour la variation autour d'un même thème. Une passion qui explique en partie l'autre facette de l'artiste. Plasticien mais aussi musicien, l'homme manipule des mini-discs, des micros et des sources sonores depuis près de dix ans.

Organisateur des premières performances électroniques expérimentales en Suisse romande, Sigismond de Vajay a développé son propre projet ISOP, abréviation d'Illegal Sound Orchestration Project. Piloté avec la collaboration de trois autres complices, ISOP s'est produit dans différents festivals, offrant aux auditeurs le spectacle d'un dialogue inédit entre divers mini-discs proposant un maelström de documents sonores captés au gré des pérégrinations des musiciens. Jouant sur les contextes, sur les différents langages artistiques,

Sigismond de Vajay traque l'émotion artistique dans la rue, dans les bois ou dans sa cage d'escalier. Une béquille trouvée dans son immeuble s'accouple avec un outil à déboucher, devenant un objet bâtarde et surréaliste. La mue et le décalage sont autant de thèmes au centre de l'œuvre de l'artiste. Les Bone Bags de plus de trois mètres, la cage grande comme une cabane, les cierges géants, les corbeaux imposants et menaçants reflètent à première vue un univers démesuré et inhumain. Dans leur énormité fragile, ces objets banals disent le rapport ambigu de l'homme et de la nature. Une nature repoussée par l'homme bien au-delà des murs de la ville qui, dans l'œuvre de Sigismond de Vajay, fait entendre sa voix par des croisements rauques et sonores.

De tanto encontrarse con artistas que se exhiben, preocupados por no decir nada de sí mismos, por no revelar nada pero colocándose muy sabiamente en el centro del escenario, uno termina por construirse un sistema de decodificación para descubrir a través del espeso

manto de humo un signo, una huella de vida.

Y a veces, súbitamente, uno se sorprende. Es la sorpresa de aquél que se ofrece modestamente, a menudo por medio del trabajo de otros artistas. Esto es lo que sucede con Sigismond de Vajay, plástico polímorfo y ávido, así como también curador. El artista multiplica proyectos: fue el iniciador y responsable de "Toit du Monde" (Techo del Mundo), centro cultural alternativo ubicado en Vevey-Suiza- dedicado a las nuevas culturas. Paralelamente organiza desde hace poco más de diez años, tanto en el marco de festivales como de eventos puntuales, exposiciones, performances, conciertos y eventos inéditos e inclassables. Creaciones habitualmente atronadoras, interdisciplinarias, intergalácticas, y a menudo surrealistas. Duchamp está presente en Sigismond de Vajay. Presente en esa manera que tiene este Húngaro Argentino, de nombre tan romántico, de utilizar los objetos de la vida cotidiana, de expresar los sentimientos más diversos a partir de lo trivial.

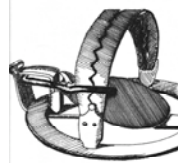
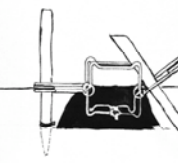
Alterando bañeras, piedras o binoculares raros, imaginando pajarreras para cuervos de yeso, Sigismond de Vajay explora esta misma obsesión por la serie, por la repetición, este sabor por la variación sobre el mismo tema. Una pasión que explica, en parte, la otra faceta del artista. Plástico, más también músico, él manipula mini-discs, micrófonos y fuentes sonoras desde hace unos diez años. Organizador de la primeras performances electrónicas experimentales en la Suiza de habla francesa, Sigismond de Vajay desarrolló su propio proyecto ISOP, sigla del "Illegal Sound Orchestration Project" (Proyecto de Orquestación de Sonidos Ilegales). Pilotado con la colaboración de tres otros cómplices, ISOP se presentó en varios festivales, ofreciendo a los audidores un espectáculo de un diálogo inédito entre diversos mini-discs que proponen un maelström, un torbellino de documentos sonoros captados a merced del capricho de los músicos. Jugando con los contextos, con los variados lenguajes del arte, Sigismond de Vajay acorrala la emoción artística en la calle, en el bosque, o en las escaleras de su casa. Una muleta encontrada en su edificio se acopla con una desatascador de goma transformándose en un objeto bastardo y surrealista. La muda y el desfase son algunos de los tantos temas que están en el centro de la obra del artista. Los "Bone Bags" (Bolsas de Huesos) de más de tres metros, la jaula del porte de un monumento, los cirios gigantes, los cuervos imponentes y amenazadores reflejan a primera vista un universo desmesurado e inhumano. En la

En ou plusieurs jours...

Zone piégée

activar en caso de descontrol 1917

enormidad de su fragilidad, estos objetos banales dan cuenta de la relación ambigua entre el hombre y la naturaleza. Una naturaleza repudiada por el hombre mucho más allá de los muros de la ciudad que, en la obra de Sigismond de Vajay, hace oír su voz de graznidos guturales y sonoros.

A músicos, mientras que en gran medida visibiliza su propia personalidad, se esfuerzan por ser más que músicos, intentando superar sus límites. En la obra de Sigismond de Vajay, se ve a un artista que no se conforma con ser músico, sino que busca expandir sus límites, utilizando objetos cotidianos para crear obras que desafían la percepción y exploran la relación entre el hombre y la naturaleza.

Néha aztán meglepetésszerűen megpillanthatjuk az előadó mögött az embert, aki szerényen, gyakran más művészek munkáján keresztül tárulkozik fel. Mint Vajay Sigismond, a polímorf, mohó szobrász, kiállítások gondozója. Számos projekt fűződik a nevéhez: ő volt a kezdeményezője és vezetője a Vevey-ben (Svájcban) működő és az új kulturális irányzatoknak dedikált „Toit du Monde” („A világ teteje”) alternatív kulturális központnak. Ezzel párhuzamosan több mint tíz éve szervez fesztiválok vagy különálló rendezvények keretében kiállításokat, performance-eket, koncerteket, eredeti és besorozhatatlan előadásokat. Pezsgő, interdiszciplináris, intergalaktikus és gyakran szürrealista műveket visz a közönség elé. Vajay Sigismond-ban van valami Duchamp-szerű: ahogy ez a regényes nevű magyar-argentin művész a mindennapos tárgyakat kezeli, ahogy a trivialitásból kiindulva érzelmek sokféleségét képes kifejezni.

Akár fürdőkádat, kőveket vagy furcsa távcövet használ fel munkáihoz, akár gipszből készült hollóknak készít

madárházat, Vajay Sigismond minduntalan a sorozatot kutatja, az ismétlődéseket egy téma különféle variációi izgatják. Ez a szenvedély magyarázza a művész sokoldalúságát is: nemcsak szobrász, de egyszerre zenész is, aki minidisc-ekkel, mikrofonokkal és egyéb hangberendezésekkel játszik már vagy tíz éve. Ő szervezte meg Svájc francia részén az első elektronikus performance-eket, mielőtt kidolgozta volna saját projektjét, az ISOP-ot, ami az Illegal Sound Orchestration Project rövidítése. Az ISOP, melynek működését jelenleg három társával közösen irányítja, már számos fesztiválon szerepelt: ezeken a hallgatóság sajátos, a minidisc-ek között létrejövő párbeszéd tanúja lehetett, a zenészek kalandozásai során felvett hangdokumentumok forgatagában. A folyton változó környezettel és a különféle művészi nyelvezettel játszó Vajay Sigismond a művészi élményt kutatja az utcán, az erdőben vagy akár a lépcsőházban is. Keze alatt például a saját lakóházában talált mankó a lefolyócsövek tisztításához használt pumpával találkozáva furcsa szürrealista tárgyává válik. A művész érdeklődésének középpontjában az átvedlés, az eltulodások állnak. A több mint három méteres Bone Bags, a házikó nagyságú ketrec, az óriás gyertyák, az egyszerre lenyűgöző és fenyegető hollók első látásra egy túlméretezett, embertelen világot idéznek. Törékeny eltulodottságukban azonban ezek a mindennapos tárgyak az ember és a természet bonyolult kapcsolatáról szólnak. Vajay Sigismond műveiben a természet, melyet az ember eltol magától a városok határain messze túlra, hangos, rekedt károgással válaszol vissza nekünk.

Selection of works from the Serie "Un ou plusieurs Loups." 2004. Composed of 36 drawings, ink, watercolour and acrylic on Fabriano paper.

Just some points of view...

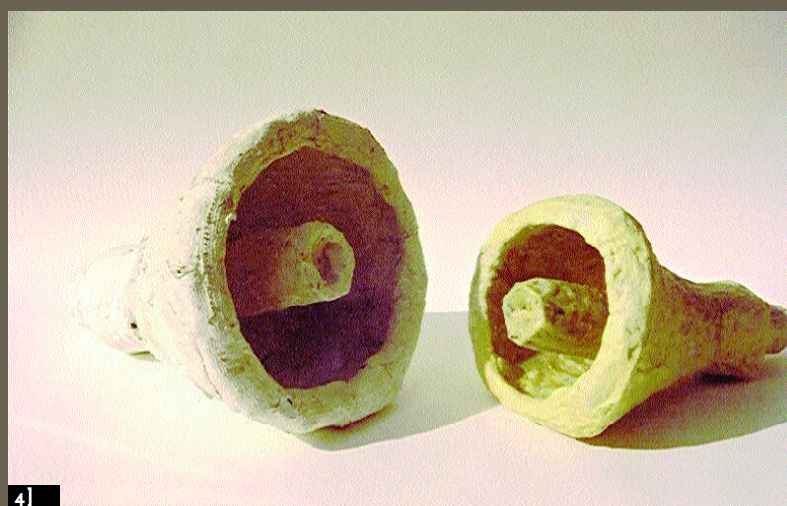
1]

2]

3]

4]

7]

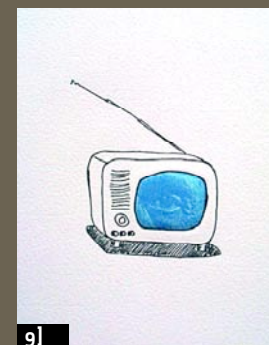
5]

6]

8]

9]

1] Discussion II, 1998, wood and metal.

2] Face à la Mort, 1998, etching 20 x 45 cm on copperplate paper 39 x 57 cm.

3] The Unperfect, 2002/2005, chromed iron and sound system, 600 x 400 cm.

4] Silent Tales, 1998, plaster and wax 46 x 160 x 50 cm.

5] Potentialmuseum, 2006, sketch for sculpture project.

6] Among Them, 2005, installation view, Mönchkirche Salzwedel, Germany.

7] Life, Past Present Future, 1999, installation view, seven tripods,

megaphones and sound systems.

8] Potentialmuseum.com, 2005, installation view, Motorenhalle, Dresden.

9] Global Control, 2000, photoetching and drawing on copperplate paper 57 x 39 cm.

IPRESSUM
Concept: Sigismond de Vajay / Vajay Zsigmond
Publisher: Toit du Monde / KBB
Graphic Design: Paula Galli
Photos: Graziella Antonini, Silvia Otte, VKS.
Printer: SA de Litografia. Badalona, Spain
Texts:

Michel Masserey
 Agustin Perez Rubio
Translations: Michèle Utard (French-Spanish/Spanish-French) Yvonne Mester (Spanish-Hungarian) Katalina Kluge (French-Hungarian) Rowena Smith (French-English) Toni Craab (Spanish-English)
Edition: 5000 ex
Financial Support: Canton de Vaud, Ville de Vevey,

Fundación 30 km/s.
Photos: Wunberger, Somogyi Tibor, Jean-Claude Ducret, Sigismond de Vajay
Special Thanks to: Szabolcs de Vajay, Lilian Obligado, Rowena Smith, Michèle Utard, Petr Podzemsky, Scca Praha, Cestmir Suska, Agustin Perez Rubio, Michel Masserey, André Baldinger, Ville de Vevey, Canton de Vaud, Szoszo, Nicholas Marolf, Alain Urmi, Pierre Kipfer, Graziella Antonini, Cathy Lopez, Aline Paley, Caroline Gut, Tranzit Foundation -

Cluj, Katalina Kluge, Ivo Zanetti, CAN Neuchatel, At Home Gallery - Samorin, Robin Rimbaud, Raoul Delafontaine, Peter Scholl, Sophie Haralambis, Sven Tobler, Yves Christen, Daniel Matej, Matej Uhrin, Eva Mayer, Deco Dawson, Sandor Pongracz, Carolina Olivares, Gepeto Martinez, Alejandro Vidal, Angeles Moreno, Ivan Hernandez, Esteban Bernatas, Nick Santos-Pedro, Motorenhalle - Dresden, VKS - Toulouse, Mönchkirche - Salzwedel, Musée Cantonal des Beaux Arts de Lausanne, Observatori - Valencia, Zavaleta LAB Gallery - Buenos Aires.

